

Advent 4. vasárnapja

Róm 1,1-7

Isten hatalmas fiának bizonyult

¹Pál, Krisztus Jézus szolgálója, meghívott apostol, akit az Isten kiválasztott evangéliumának hirdetésére, ²amelyet prófétái által a szent iratokban előre megígért, ³Fiáról, Jézus Krisztusról, a mi Urunkról. Ő test szerint Dávid nemzetségéből született, ⁴a szentség lelke szerint azonban a halálból való feltámadásával az Isten hatalmas Fiának bizonyult. ⁵Átala nyertük a kegyelmet és az apostoli küldetést, hogy neve dicsőségére munkálkodjunk a hitért minden nép között. ⁶Ezeknek ti is közéjük tartoztok, Jézus Krisztus meghívottai.

⁷Üdvözlöm Rómában mindazokat, akiket az Isten szeret, és a szentségre meghívott. Kegyelem és békesség nektek Atyánktól, az Istentől és Urunktól, Jézus Krisztustól!

A bibliatudomány egyik nagy kérdése, vajon Pál milyen mértékben ismerte a szinoptikus hagyományt, vagyis Jézus életét, cselekedeteit és mondásait. Leveleiben ugyanis egyetlen alkalommal sem utal Jézus földi működésére, viszont Jézus működésének filozófiai-teológiai értelmezése sokkal feltűnőbb és jelentősebb nála, mint a szinoptikus evangéliumokban. A nála található megnevezések „Jézus Krisztus, Isten fia, Úr” (3. v.) azok a nyelvi formulák, amelyek az Ószövetség görög fordításában szereplő Istenre vonatkozó kifejezésekkel mutatnak rokonságot.

Ebben a szakaszban a test szerinti születésnek is üdvösségtörténeti vonatkozása van, „Dávid nemzetségéből született” (3b), de a mondat retorikai lendülete inkább azt akarja igazolni, hogy Isten Fia (4. v.). Pál Jézus-képe a világ fölött álló megváltó Isten, aki minden nép számára megszerezte a kiengesztelődést, és missziós munkájának is kegyelmi támogatója. Ez a Jézus-kép nagyon eltér a betlehemi jászolban született Jézustól, akit Mária ringat, aki Lázár halálakor sír, aki elsiratja Jeruzsálemet és kötélből ostort fonván kiűzi az árusokat a jeruzsálemi templomból. Nem annyira kenyeret ad az éhező tömegnek, mint inkább kegyelmet közvetít (5. v.), vagyis olyan lelki adományt, amelyet bárki használhat.

Pál Jézust teológiailag és filozófiaiilag értékelte, azon a nyelven, amely a korabeli hellenista városokban mindenki számára igyekezett kifejezni a vallási igazságokat, és nemcsak egy adott vallási közösség-

nek. Pál leveleiben válik világossá Jézus és Isten, Jézus és a világ, Jézus és a történelem viszonya. Ez a nyelv inkább megfelel a hellenista hallgatóság nyelvének, mint a szinoptikus evangéliumok szókincsének. Vagyis a felvetett kérdés, hogy Pál mennyire ismerte a szinoptikus evangéliumok Jézusát, nehezen válaszolható meg. Emiatt szokták mondani, hogy a kereszténységet ugyan Jézus alapította, de Pál tette az egész Római Birodalomban ismertté. További érdeme, hogy úgy tudott beszélni a Jézus-eseményről, hogy annak jelentőségét a pogányok is megértették. Ezzel a hiteles keresztény beszéd rangjára emelte a Jézusról szóló teológiai beszédet. Cselekedete a hitelesség megőrzése mellett a keresztény misszió által megkövetelt nyelvi változtatásoknak is polgárjogot.

Úgy tekintett missziós munkájára, mint akit Isten támogat, és úgy tekintett a keresztény vagy félig keresztény hallgatóságára, mint amelyekben a lelki és etikai változást nemcsak az ő beszéde, hanem az őt misszionálásra meghívó Isten is segíti.

Pál levelében a most vizsgált rész tulajdonképpen a protokolláris köszöntéshez tartozik, de ezeket a formulákat is kihasználja missziós céllal. Önmagát csak Isten szolgájának, ha tetszik Isten rabjának tartja, akinek sorsa és végzete az Isten üdvösségének a hirdetése. Pál minden alkalommal mennyei ügyekben utazik. Ennek a feladatnak a rabja, és ezt a belső motiváltságot akarja elérni hallgatóinál is. Nem azt akarja, hogy miatta legyenek keresztények, hanem Isten- ember- valamint történelemszemléletük miatt. Úgy gondolom, hogy minden missziós számára fontos e nyelvi szabadság kihasználása, és minden igehirdető számára fontos azt tudni, hogy ő csak Isten eszköze, célja pedig az, hogy a hallgatóságában, szavaival és tetteivel, előkészítse Isten titokzatos hívását, kegyelmét.